

Ru'ena Hornová Hamis Igazolványa

Tulajdonos névalírása:

Arcképes igazolójegy.

A munkaadó neve és helye: **WEINSTEIN és NÁDAS KFT.**

Az igazolvány tulajdonosának neve: **Vunk Mária**

Foglalkozása: **segédmunkásnő**

Születési helye és ideje: **Nagyhint év 1923 hó j nap.**

Lakhelye: **Budapest VIII. Jázmin u 15**

Év	Kiszolgáltatotti utalvány száma
194..	
194..	
194..	
194..	
194..	

A munkaadó aláírása.

Ez a hamis igazolványom, amellyel Budapesten dolgoztam. Az igazolványt 1942-ben adták ki, Vnuk Mária névre, a Weinstein és Nádás cégnél. 1942. március huszonnyolcadikán két gárdista jött értem. Pénteki nap volt, jól emlékszem [1942. március 28. szombatira esett. -- A szerk.]. Azt mondták, hogy csomagoljak össze egypár dolgot, mert visznek munkára. A szomszédban, a nénimnél két lengyel zsidó nő lakott, a Vanda és az Ula, akik Lengyelországból szöktek el, ők már nekem elmesélték, mi történik náluk. Annyira megijedtem, hogy összeszedtem az összes orvosságot, amit a házban találtam -- édesapám csillapítóit, szóval mindent. Egy maroknyit sikerült összegyűjtenem, és lenyeltem. Öngyilkos akartam lenni. Amikor az édesapámnak megmondtam, hogy mit csináltam, szerzett valahol, nem tudom, hol, egy taxit. Én a hátulsó kapun át mentem ki a

házból, és beültem a taxiba. Nem az ülésen ültem, hanem a padlón, hogy ne lássanak meg a gárdisták. A taxi az apám utasítására elvitt a nyitrai kórházba. Ott már várt rám egy orvos, és kimosták a gyomromat. Utána persze kijelentették, hogy itt nem maradhatok, mert a gárdisták ellenőrzik a kórházat, nem bújtatnak-e ott zsidókat. Ott maradtam az utcán állva egyedül, tanácstalanul. Nem tudtam, hogy mihez is kezdjek. Ekkor eszembe jutott, hogy nem mesze a kórháztól lakik egy barátnőm, a húgom osztálytársa, Szeges Irma, aki szintén [Nagy]Tapolcsányból származott. Elmentem hozzá, és elmondtam neki, hogy milyen helyzetben vagyok, és hajlandó lenne-e néhány napra befogadni. Nagy meglepetésemre és örömömre azt mondta, hogy igen. A gyerekeinek azt mondta, hogy az unokatestvére vagyok. Nyugodtan maradhatok, mert az ő férje alispán volt a nyitrai megyeházán, és itt senki nem fog keresni. Mondtam Irmának, hogy csak néhány napról van szó, mert szeretnék magamnak hamis papírokat szerezni. Nyitrán éltek rokonaim, akik anyagilag is és minden tekintetben támogattak engem. Segítettek beszerezni a hamis iratokat is. Az iratok egy Verebély melletti faluból származtak, abból a faluból, ahol a nagynénim lakott. Egy ottani család egyik lányának az iratait adták nekem, aki férjhez ment. A papírok Vnuk Mária nevére szóltak. A falu a Felvidéken volt, így nem volt feltűnő, hogy nem nagyon tudtam magyarul. Elindultam Budapestre parasztlánynak öltözve. Szekéren utaztam. Amikor átértem a magyar területre, vonatra ültem, és elutaztam Vácra, ahol két unokatestvérem lakott. Ott természetesen átöltöztem, az unokatestvéreim pedig elvittek Pestre. Pesten hamis iratokkal éltem és dolgoztam. Hogy milyen a sors: találkoztam Pesten egy ismerőssel, Engel Izsóval. Ő mondta, hogy abban az utcában, ahol ő dolgozik mint üveges, egy táblán hirdetik, hogy munkásokat keresnek. Én bizony el is mentem oda, de tévedésből a szomszéd épületbe léptem be, ami viszont az én szerencsém volt. Amit a barátom látott, az egy nyilas üzlete volt, egy bőrdíszműves üzlet. Bementem egy céghez, amit úgy hívtak, hogy Weinstein és Nádas. Ott dolgoztam mint tűzőnő, kofferokat varrtam. A kofferok néha olyan nagyok voltak, hogy egészen a vállamig értek. A koffer öltése volt a dísz, ezért annak szépnek kellett lennie. A munkámmal annyit kerestem, hogy eltartottam magam, egy szobát is béreltem. Ennél a cégnél százhusz ember dolgozott, kofferokat, táskákat varrtak, készítettek. A munkaszolgálatosoknak is akkor kellett bevonulniuk, és táskákat varrtunk a részükre. Ott dolgoztam több mint két évig.